

דרשת פרשת עשיית פרה אדומה

☞ **"וַתִּתֶּם אֶתְּהָ אֶל אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן"** (במדבר י"ט ג') – **"אתה אל אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן"** שהיה סגן^א, ולא לדורות לאלעזר. כלומר, דווקא פרה ראשונה צוותה תורה שתיעשה על ידי אלעזר שהיה סגן, אבל בשאר דורות לא היה צווי שתעשה בסגן.

- **י"א** שמאחר שלשאר דורות לא צוותה תורה שתעשה פרה אדומה בסגן, כל הכהנים כשרים לכך ואפילו כהן הדיוט.

- **ו"א** שאמנם אף שלא צוותה תורה בפירוש על ידי מי תעשה פרה אדומה לדורות, למדו בגזרה שווה "חוקה" "חוקה" מפרשת יום הכפורים, שכשם שעבודת יום הכפורים נעשית רק על ידי כהן גדול, כך פרשה אדומה נעשית רק על ידי כהן גדול.

☞ **"וְהוֹצִיא אֶתְּהָ" – שלא יוציא אחרת עמה.**

- **לדברי רבי, כך היא גזרת הכתוב**, שכשמוציאים פרה אדומה לשריפה, מוציאים אותה לבדה, ואין מוציאים עמה שום דבר, לא פרה אחרת, ולא שום בעל חיים אחר.

- **ולדברי רבי שמעון, יש לדרוש את טעם הדין** [=דריש טעמא דקרא], **ובמקום שבטל הטעם, בטל הדין. וטעם דין זה**, שיש להוציא את הפרה לבדה, הוא כדי שלא יהיה מכשול ביציאתה עם אחרת. כגון, אם היו מוציאים עימה פרה אחרת שאינה אדומה, יטעו לומר את האחרת שחטו, ולא את האדומה. ואם יוציאו עמה פרה אדומה נוספת, יטעו לומר ששחטו את שתי פרות, ודבר זה פוסל, כי אין לעשות שום מלאכה עם עשיית הפרה^ב. אבל ניתן להוציא עימה חמור, כי אין מי שיטעה לומר ששחטו את החמור, ובמקום שאין מכשול ביציאת הדבר הנוסף, לא אסרה תורה להוציאו עם הפרה.

^א לא ידעתי במה היה עדיף על אחיו מדין תורה, שיקרא הוא סגן, ואחיו כהן הדיוט סתם. שכן לכאורה סגן הוא שם שהיה נקרא הכהן שהתקינו לשמש תחת כהן גדול ביום הכפורים אם יארע בו פסול, אבל זהו שם בעלמא, וכל זמן שלא נכנס לשמש בכהונה גדולה, מדין תורה הוא כהן הדיוט לכל דבר, ואם נכנס לשמש, הרי הוא כהן גדול, ואם חזר הראשון, הרי הוא משוח שעבר שדינו לשמש בשמונה ככהן גדול, אבל סגן מהתורה לא ידעתי מהו.

^ב כדתנן כל העוסק בפרה מתחילה ועד סוף פוסלין אותה במלאכה, ולקמן נמי אמרינן, "ושחט אותה" שלא ישחוט אחרת עמה. [רש"י].